

élet és iskola, élet-iskola, életiskola, iskola és élet, iskola-élet, iskolaélet

„Egyszer valamikor réges-régen, megmondani sem tudom, pontosan mikor, talán üknagyapám szépnagyapja idejében, élt egy felfuvalkodott varangyos béka. Ez a béka nemcsak olyan öreg volt, mint az országút, hanem az egész tó népe jól ismerte őt mogorva és kibírhatatlan természetéről. Nagy güli szemével mindig azt leste, hogy kit sérthet meg, nagy malé száját pedig kizárólag bántó szavak hagyták el.

Amikor egyik éjjel szűnyogra éhesen mozdulatlanul ült lesben, a vízben tükröződő holdvilágban megpillantott valami különösét. Hatalmas golyó szemeit lassan mozdította a fodrozódó víz felé, ahol hirtelen egy számára ismeretlen állat feje bukkant elő a mélyből. A varangyos béka máris dühösen fújta fel magát, amiért valaki háborgatni merete csöndes otltétét.

– Jó estét kívánok! – köszönt kedvesen és illedelmesen a kislény. – Útbaigazítást szeretnék kérni, mert elvesztettem a társaimat. Esetleg látta őket errefelé úszni?

– Ki vagy te, és hogy merészeled megzavarni a nyugalmamat?! Ismeretlenekkel, és pláne halakkal nem állok szóba! Az utadat és a társaidat pedig találd meg te magad! – förmedt rá a varangy. A kisállat csodálkozva nézett a békára, majd így szólt:

– Uram, hiszen Önnek nagyon gyenge az emlékezete! Én ugyanis Önnek az ismeretlen ismerőse, sőt mi több, az elfeledett rokona vagyok.

– Rokon?! – csattant fel a béka. – Hogy lehetnél rokonom, hiszen semmi közös nincs bennünk? Nézz csak magadra: nincs lábad, nincs tüdőd, csak a vízben esetlenül ficánkolva szerencsétlenkedsz. Nevetségesen kicsi és szárnalmas buta vagy, aki elveszett, és még a társait sem képes egyedül megtalálni – folytatta hahotázva.

A kislény gondolkodott egy darabig, majd így szólt:

– Tudja, uram, Önnek igaza van. Valóban kevés hasonlóság van közöttünk. Én szabadon úszkállok, sok barátom van, és kedvesen közeledek másokhoz. Ön azonban egy megkeseredett, csúnya és undok béka, akit senki sem szeret, és megérdemli, hogy magányosan, társak nélkül tengesse az életét.

– Mit képzelsz magadról? És hogy bátorokodsz ilyen tiszteletlenül beszélni velem, te halak szegyne? – háborodott fel a varangy.

– Hal? Bárcsak hal lehetnék! De én sajnos egy *ebihal* vagyok – jegyezte meg szomorúan a kisállat a varangynak, aki viszont még soha nem hallott ilyen élőlényről.

Azzal a kis poronty otthagya a békát, és a víz alá bukkott, ahol hamarosan megtalálta a társait. Azóta nem akarnak az ebihalak békák lenni, de sajnos mindig elfelejtődik, hogy miért nem. Ugyanis nincs, aki figyelmeztesse őket, mivel a lábakkal, tüdőikkel, nagy szemekkel rövid emlékezet jár együtt.”

Hajdu Jázmin (2014): Varangymese. In: Maksa Katalin (szerk., 2017): *Csodatiükör. Antológia a Szabó Magda Magyar–Angol Kéttannyelvű Általános Iskola diákjainak irodalmi alkotásaiból – 2012–2017*. Szabó Magda Magyar–Angol Kéttannyelvű Általános Iskola, Budapest. 102–104. o.

A kötet tanúsága szerint a szöveg írója 2014-ben 2. osztályos volt.